

Предговор
ПОЕЗИЈА ПАРАДОКСА

У најновијој збирци песама Боривоја Рашуа читалац ће свакако препознати онај уметнички рукопис којим су и његове раније песничке књиге исписане. Ништа необично. Аутор који иза себе има не мали број песничких остварења у истом духу обликованих природно ће и сваком свом новом делу дати онај стваралачки печат што га и сва његова ранија дела имају. Необично је, међутим, то што је Боривој Рашуо све и настављајући путем којим је крнуо нашао начина да у нечем прошири свој песнички видокруг и придода му једну црту које у том облику није било у књигама што су из његових духовних прекупација настајале. У управо објављеној песничкој књизи писац је своју од раније већ знану склоност ка једној врсти метафизичке поезије уметнички уобличио помоћу оног што се зове парадокс.

И овога пута реч је о томе да се искажу неке истине које се у другим, неуметничким метидијама не могу исказати чак ни приближно. Да се помоћу песничког исказа дочара оно што је изнад и изван домашаја било којих теоријских расправа укључујући ту и философске трактате. А парадокс - разуме се парадокс у уметничком смислу - за песника Рашуа у овој књизи представља повлашћени начин да језиком песничког казивања ту другим језицима неухватљиву и недоступну раван коју условно називамо оностраним исказе.

У песми "Очекивање" има два стиха помоћу којих је овај наш аутор језгровито читаоцу предочио своје песничко вјерују: "Истина се даје кроз изреку, дуга прича уме да сакрије".

У овим речима није само садржано песничково опредељење за сажет песнички израз - одређену форму песничког казивања - већ уједно и порука која зрачи из читаве ове песничке збирке.

Језгровити начин уметничког исказа није само вредносно погодан вид саопштавања, то је истовремено и онај прави пут што води ка истини. Ако дуго казивање истину скрива - парадокс - језгровито казивања је открива - опет парадокс.

Фројд је рекао да су снови краљевски пут у несвесно. Ако ту мисао творца психоанализе парафразирамо у кључу поруке ове књиге Боривоја Рашуа, могли бисмо рећи да је форма изреке за њеног аутора краљевски пут што води до истине. Управо зато бројни стихови овог нашег песника имају облик изрека а оне саме облик парадокса помоћу којих можемо да се винемо до неких иначе тешко доступних сазнања за језик теоријске прозе.

Неколико примера томе у прилог: "Сунце блиста најјаче у роси" (песма "Разилазак"). "Ко год жури тај спорије стиже" (песма "Према"). "Светло тамно светли најјасније" (песма "Услов").

У неким другим песмама ове збирке наћи ћемо и један стих који писац у парадоксалном облику на језгровит и ефектан начин предочава и у коме се казује једна истина за коју бисмо могли рећи да је највишег онтолошког реда. Најпре у песми "Безмало" - "Све што јесте као да и није". Затим у песми "Очекивање" - "Све што ило као да и није". И најзад у песми "Сабирање" - "Све постало као да и није".

Сваки покушај да ову мисао преведемо на одговарајући начин на језик прозе унапред је осуђен на неуспех.

Колико-толико приближно и макар само делимично могли бисмо рећи да песник у оном што једино јесте види оно по чему то што јесте у ствари није. Трошност и неутемељеност свеколиког нам постојања - ево и другог начина да се опет сасвим приближимо и сасвим

делимично искаже мисао о којој је реч. Међутим, тако изневеравамо не само парадоксални начин песниковог казивања него и његову поруку. На први поглед као да смо на два различита начина изrekli исту мисао. Али само на први поглед. Јер управо је у парадоксалној форми песничког казивања поменута мисао изречена дубље и далекосежније. Питање је онда смемо ли тврдити да је у оба случаја о истој мисли реч. Пре ће бити да није.

Сличан уметнички поступак применио је Боривој Рашуо и у једној строфи песме: "Низбрдица, строфи велике уметничке лепоте. "Када на крају останем сам / без игде иког крај мене / једино што тада знам / биће сен бивше сене".

"Сен бивше сене" - опет један парадокс. Може ли нешто што је сенка и притом још и "бивша" имати своју сенку? Може, под условом да писац тако жели да свог читаоца суочи са једном истином која нам се открива са оном неизбежном и трајном самоћом што нас пре или после чека у свету онаквом какав он јесте. Међутим, доживљај те исконске самоће у стварности је увек замрачен једним другим доживљајем - стрепњом пред нечим што је неподношљиво. Зато се у свом чистом и најдубљем виду та истина о усамљености једино у стиховима може како ваља дочарати.

А када већ тако стоји ствар, морамо се питати јесмо ли кадри да било како утичемо на наше приватне животе, о оним историјским да и не говоримо.

Одговор песников је да не можемо. "Бог је", вели песник, "мера давно одмерена" (песма "Понављање") и све оно што се с нама збива он је одредио (песма "Колотеч").

Отуда и наслов ове књиге - "Провиђење".

Никола Милошевић

ДРЕМЕЖ

КРУЖЕЊЕ

Први корак последњи казује
Мера свему на почетку дата
Крај у себи нов почетак крије
Срећан онај који то не схвата.

Рођење је изгон у пакао
Чин у којем светло се угаси
При рођењу свако заплакао
На самрти најдубљи уздаси.

Сам са собом ко не уме бити
Ко у другом проналази излаз
Тешко да ће најважније скрити
И у малом сагледати пролаз.

Бол ако је почетак кончања
Смех ће бити од њега наставак
Само онај ко се не ослања
Може стићи на нови почетак.

НЕМИР

У висини пребива истина
Ниски поглед до ње не доспева
Изнад свега важна је врлина
Ко зло мисли не може да пева.

Ко тишину узалуд разбија
Нема наде да ће икад знати
Шта се стварно у тренутку збива
Тако срећан а ужасно пати.

Све што било већ се догодило
И пре часа када се десило
Живот оно што нам се уснило
Што се давно у нама развило.

Лако оном који из далека
Патњу прати како се узноси
Бежећ од ње само на њу чека
У обиљу осуђен да проси.

ВЕЧНОСТ

Крај је место великог поретка
Смисао се у њему казује
Смрт је живот новог почетка
Кроз који се вечност потврђује.

Ко год стоји на средини пута
Лепоте се заувек лишаваша
Само спреман да идући лута
Хрлећ крају лако се спасава.

Светлост која очи засењује
Нову таму у уму покреће
Творац моћан живот да заснује
Много чини и кад ништа неће.

НИПОШТО

Данас сам био опседнут мером
Колико ми од свете земље припада
На дан када се живи са вером
За Оног који због нас пострада.

Све нас је мање на овом свету
Срби су ретки и све ређи
Лазаревом ругамо се завету
Жудимо да живимо на краћој међи.

Након свега што о Косову знам
И што ми Метохија чини души
Свој део Свете земље нипошто не дам
Знам - кућа се са темељом руши.

ЗАСНИВАЊЕ

У овом светлом часу
У којем се тама моћно шири
Дајем уво оном гласу
Што ће биће заувек да смири.

Немам право говорити
О ономе што ће бити
Тешко ми је предвидети
А не могу више снити.

Собом носим успомену
Што се никад збила није
Вечност живим сад у трену
Живим само што било раније.

ПОВЛАЧЕЊЕ

Када се живот спреда сагледа
У прошлости када меру даде
Нема светла сред густог нереда
Мало може ко превише знаде.

Време када у нама нестаје
Када почне из нас да отиче
Живот тада заувек престаје
Нову снагу са смрћу намиче.

Повлачње знак за умирање
Вечност никад без духа не бива
Извор сваки нађе увирање
Живот живи у смрт се улива.

САРАДОВАЊЕ

Сенка када на светло изађе
Њена снага очас се истопи
Ум се буди када сунце зађе
Часом када сужањ склопи очи.

Туга никад до краја искрена
Радовање блискост исказује
Љубав само ако је ватрена
Духом када себе указује.

Крајња мера другоме почетак
Ништа није за себе створено
Само онај ко позна свршетак
Живо дрво давно сагорено.

РАЗЛИКА

Разлика је живот постојања
Све што исто као да и није
Без разлике нема ни трајања
Клупко цело док се не одвије.

Нижи облик један другом личи
Виша форма до разлике сеже
За ум људски мисао приличи
И са духом у једно се веже.

Травка травци највише наличи
Један човек на другог не сећа
Разликом се свако од нас дичи
Толико више када она већа.

ВИСОВИ

Истина се у духу налази
Изван њега она се саплиће
Дух је моћан ако у потрази
Са животом вечно се преплиће.

Горњи ниво друге одређује
Никад веће у мање не стаје
Само онај који наслеђује
у свом претку за векове траје.

Врхови су из нечег постали
Новом снагом они се вијоре
Срећи они што су себе дали
Највреднији кад из ничег створе.

УЗДИСАЈ

Напослетку буде чим почело
Круг је оквир Божијег наума
Од речи се на њу све и свело
У ћутању оживи траума.

Испод неба само небо има
Без ваздуха сунце би нестало
Нико не зна правога обима
Нешто када и зашто постало.

У незнању моћ се исказује
Мање знања увек може више
Само онај кога Бог дарује
Ствара ново чак када и брише.

ПАКАО

И пакао заслужити треба
Све на свету има своју цену
Опасност безопасне вреба
Ако никад бар у задњем трену.

Будућност ми ниоткуда бану
Стресе своју несрећу на мене
Цео живот губи се у дану
Од рођења до старости вене.

Рај никада неће напунити
Ма колико он малени био
Тешко оном који хоће скрити
Оно што је од себе прикрио.

ВИСИНА

Небу звезде што човеку око
Крајња мера у Божијој моћи
Ма колико стремио високо
Свако мора на почетак доћи.

Светлост таме пуну снагу даје
У њој само право се огледа
Свако своје препознаје краје
Смрт је израз неумитног следа.

У почетку једва се назире
Живим током све моћнија бива
Тек ономе ко од ње зазире
Смрт се јавља као вечно жива.

ИЗНАД

У космосу космос плива
Нико краја не сагледа
У њему је и смрт жива
Космос израз Божијега реда.

Веће када у мање се смести
Моћ се тада наопако гледа
Човек кадар и мрежу исплести
Што на крају увек бива спреда.

На почетку крај се показао
Само оном ко по Богу живи
Нико није ништа исказао
Ко не уме небу да се диви.

ПОГЛЕД

Ко са виси на живот погледа
Сваку трунку у њему запази
Из близине сума смо нереди
Ситна травка најлакше се гази.

Бол који се у нама догађа
Порекло му пре рођења било
Муку позна свако који рађа
Небо њему рану доделило.

С друге стране никакви увиди
Земља није она живот чува
Срећу позна само ко се стиди
Ко из свога не излази рува.

ПОСЛЕ

Без остатка целина се губи
Што је део тешко ће опстати
Тешко оном који се заљуби
Тај у мржњи никад неће стати.

Тежак корак лакоме претходи
Без живота смрт не постоји
Тешко оном ког други предводи
Циља мора такав да се боји.

Светлост никад без таме не сија
Издвојена ничему не вреди
Радост само након бола прија
Срећа оно што за тугом следи.

ЧУВАР

Смрт је сенка што живот уходи
Све што живо њој се примиче
Рођење нас право ка њој води
Задњи акорд она увек сриче.

Смрт је оквир а живот је слика
Ништа није од ништа моћније
Плач је увек наговештај крика
Што се вечно и од себе крије.

Нико тако за живот не брине
Беживотје смрт би усмртило
Светло моћно сред таме кад сине
Све што важно одавно се збило.

ЛАКОЋА

Лакоћа се лакоћом осваја
Без тишине не чује се бука
Само онај који се издваја
Осетиће снагу пуних мука.

Није лако у гомили знати
Праву меру за свакога дати
Муком снажним најгласније звати
На врхунцу безусловно стати.

Замах увек по нечему сече
Измицање знак за промашаје
Ко говори тај увек не рече
Без живота чак ни смрт не траје.

ОДОЗГО

Из висине Бог на нас погледа
Сваког часа на оку нас има
Прати каквог успостави реда
Зна да има посла са људима.

Тешко њему са оваквим нама
Измакли се од постања свога
Изнад сваког зјапи црна јама
Нико неће да погледа Бога.

Стрпљење је Божија одлика
Накрај увек Он нама опрости
Рам остао избледела слика
Незнање је почетак радости.

ПОНОВО

Смрт наступа када све изнова
У тренутку опет нам се врати
Кад од крика будућих болова
Душа почне несносно да пати.

Стаза која испред нас се пружа
Једнака је оној што смо прешли
Ако ишта од претходне дужа
Циља свога ми још нисмо нашли.

У остатку зрцали се прошло
Све је сенка од сопствене сене
Само оно што још није дошло
Може прошлост у нама да крене.

РЕТКО

Изнад неба само Бог постоји
Тек понекад на доле погледа
Што остало да на час изброји
Својом вољом да начини реда.

Успон увек након низбрдице
Осим Бога све обоје значи
Светлост израз беле измаглице
Сунце зором најбоље озрачи.

Сада сам на тренутак био
На месту где се ретко бива
Моћан сан сам уснио
Који живот од смрти прикрива.

ПРЕОСТАЛО

У остатку суштина почива
Прошло извор очаја и јада
Вечност место у којем се збива
Без питања зашто и када.

Целина је оквир за истину
Која споља једино је видна
Срећни часи очас увек мину
Несрећа је другима невидна.

Свако своју несрећу разуме
Ништа није као она своја
Благо оном ко живи науме
Од првога до последњег слоја.

ЧЕЖЊА

Какву чежњу у мени порађа
Жеља да се угледа звезда
Коју свако маши када гађа
Понајвише када нестат гнезда.

Немир који тада ме узима
Меру Божју на тренутак даје
Срећан онај ко дајући прима
И ко нема за чим да се каје.

Жудња смрти живот оживљава
Провиђење исто што и срећа
Само оно што се докончава
Осветљава сагорела свећа.

ЗАГЛЕДАНОСТ

У недоглед када се загледам
Видим више него испред себе
Чудно мора да тада изгледам
Ништа јаче од преке потребе.

Онострано мера свему овде
Трунка ова за оно свемоћно
Дуги дани они који следе
Није снажно ако и надмоћно.

Прва мера друге одређује
Јаук никад без бола не иде
Ко из тиха бучно побеђује
Загледани увек мање виде.

ОБОСТРАНО

Крај на крају почетак испада
Мрки поглед лепоту разара
Моћан само ко уме да страда
И ни из чег велико да ствара.

Танка сенка између крајева
Веза моћна у једну целину
Од свих већи ко уме да снива
Ко у ноћи угледа белину.

Сутон мера претходнога дана
Праскозорје ноћи даје меру
Живот пустош када није сана
Ко не позна разлоге за веру.

ОГЛЕДАЛО

У погледу суштина станује
Мутне очи још мутнија душа
Ко паметан тај се не радује
Среће празне паметан се гнуша.

Око више од речи казује
Тешко од њег било шта прикрити
У њему се тајна душе крије
Коју нико не може открити.

Мутан поглед ништа не разбистри
Светлост мутност још више изоштри
Ништа моћно као поглед хитри
У недоглед када се замотри.

НЕДОГЛЕД

Кад погледам небу у висину
Више видим него на близину
Ум је моћан кратит раздаљину
И продрети у тамну дубину.

Празан поглед душу затамљује
Недогледом свако се заноси
Празнина нас увек омамљује
Ништавило надмоћно пркоси.

Све што јесте за толико бива
Небилост је снага без оквира
Недогледе у себи сакрива
Снагу смрти и вечнога мира.

ПОСЕБНО

У хаосу врхунац је реда
Из висине на којој он стоји
Са тог места када се сагледа
Много мноштво у једно се броји.

Из подножја када се посматра
Мала чука висином се дичи
Униженост вређа и замара
Једно другом потпуно наличи.

Без разлике живот је досада
Узвишеност посебност одаје
Особен је код уме да страда
У страдању надмоћно да траје.

МЕРА

У озрачју небеске светлости
Тама ноћи чини се ништавна
Бол је препун сопствене милости
Свака радост на крају огавна.

Понор који испред сваког стоји
Меру пуну животу намеће
Ко и малог уме да се боји
Ни у већи он упасти неће.

Тешки јади спопадну свакога
Ко не уме себи забранити
Оно што му не дато од Бога
Пре ко крене да може и стати.

ОПРЕКА

Нискост собом величину носи
Ништа прече души од лепоте
Има онај ко другом доноси
Коме биће препуно доброте.

Задњи трзај вечности претходи
Живот део у општости смрти
Тешко оном ко сваком угоди
И ко следи утабане пути.

Своја стаза колико год тврда
Понајбољи пут је сред вечности
Долина је израз свога брда
Брзина се мери по спорости.

ПРОМЕНА

Ум је мера давно премерена
Све накнадно само понављање
Прва нада давно одживљена
Нови камен на готово здање.

Ништа није од почетка ново
Разлика је само моћна варка
Откад наста записано слово
Ум се прену из мрклога мрака.

Звезда која изнад нас се сија
Ново светло староме додаје
Зрно труне ако не проклија
Када никне престаје да траје.

ЗАТО

Сваки живот по смрти се позна
Задња мера премери претходне
У том трену свако очас дозна
Што су вечне оне мере сводне.

Са почетка када се крај гледа
Не види се ништа у даљини
Мисао је претпоставка следа
Сваки поглед своди у близину.

Ништа није одвојено дато
Једно другом заувек претходи
Свако зашто има своје зато
Које крају неумитно води.

НЕПОВРАТ

Ко се циљу сувише примакне
Снагу краја осети из чиста
Ко животом смрти мало такне
Живот и смрт постали из иста.

Близина се најчешће изгуби
Она важна ако рана боли
Патњу позна ко уме да љуби
Несрећан је ко безмерно воли.

Ко год пође путем без повратка
Свака станка њему је награда
Успореност и када је кратка
Пречи да се опасно пострада.

ОДГАЂАЊЕ

Без бола се срећа не разуме
Кад је сама она и не живи
Само онај ко позна трауме
Малој срећи уме да се диви.

Патња израз одгођене среће
Она за њу велика препрека
Врх од себе дохватити неће
Коме радост за бол је одмена.

Пуни живот увек из два дела
Без целине све је немогуће
Бог саздао човека из цела
Кадрог увек на моћно прегнуће.

СУМРАК

Грумен смрти у мени се ваља
Што ње више живота је мање
Идем брже а смрт ми све даља
Живот пуца тамо где најтање.

Мук у мени који буку ствара
Нечујан је за свакога другог
Срећан онај кога смрт одмара
Ко не жели живота предугог.

Сваки корак чини ме све даљим
Од почетак који беше давно
Са животом из детињства живим
Све неважно постаје ми главно.

КОСМОС

Из висока смртни пад предстоји
Ко се пење то би моро знати
Ништа тако сваког не издвоји
Ко сазнање да се вечно пати.

Пад је увек сума успињања
Колко више утолико јаче
За несрећ не треба сазнања
Нико смрти никад не умаче.

Незнање је претпоставка среће
Без њега се туга не разуме
Космос мањи велике окреће
Постојеће открива изуме.

СУНОВРАТ

Човек казну задобива тешку
Да се с неба на земљу стровали
Жељан знања начинио грешку
У незнању творцу се похвали.

Земља мера његовој заблуди
Она пружа разна непочинства
Након свега и даље се чуди
Жали прекид првога очинства.

Слобода је корак ка срамоти
Мало човек за грех преголеми
У паду је немогуће бити
Нарочито кад се небу стреми.

ПОНАВЉАЊЕ

Из сећања провиђење сеже
На почетку све је уписано
Ово сада настајуће веже
С оним што је давно одиграно.

Нова сенка стару одликава
Давно било сада се понавља
Човек себе на све привикава
Испред увек непробано ставља.

Бог је мера давно одмерена
Вечност била пре сваке вечности
Човек искра грешком сагорена
Вољом тврдом Творчеве строгости.

ПРОЛАЗНОСТ

Иза брда место је вечности
Крај се њен не може видети
Снага њена измиче умности
Нема зашто она се скривати.

Без вечности све траје предуго
Њена мера друго умањује
Пред њом све се разоткрило друго
Она светлост која затамњује.

Снага ума сеже у два краја
Из билости будућност ствара
Свако увек достојан очаја
Бол пепео сагорелог жара.

СУСРЕТАЊЕ

Почетак је претпоставка краја
Ништа није без неког узрока
Прошлост мера моћнога одсјаја
Усред мрака свака светлост јака.

На крају се нова нада рађа
Ко у себи целини узноси
Циљу стиже ко тешко погађа
Ко животу са смрћу пркоси.

Снови уму што за небо сунце
Одмор пусти сред јаког замора
Писмен свако ко зна макар слова
Написано за космичког створа.

САН

ПАМЋЕЊЕ

Дух у телу од Бога остатак
Чврста веза међу деловима
Тело нужни пролазни додатак
Без кога се јединство не прима.

Сећање је залог од вечности
Искра духа што у нама пламти
Пролазност је дар чудне милости
Вечан онај ко кадар да памти.

Космос снага што заборав брише
Моћни замах вечнога покрета
Што у нама на небу већ пише
Земља само мали део света.

ДАРОВАЊЕ

Што на земљи готов немогуће
На небу се лако остварује
Сунце жари и кад није вруће
Верне себи Створитељ дарује.

Средокраће извор сваких зала
Крајност увек чврсти израз прави
Моћно оно што природа дала
Пролазности човек сам направи.

Светлост таму на бој изазива
Ту се води борба непрестана
Силни сутон из ње се излива
Да ноћ жива назре се из дана.

ОСАМА

Без осаме човек ко да није
Пуна мера дата у самоћи
Кад у мноштву човек се прикрије
Никад себе не да у пуноћи.

Бог је сваког самога створио
Искреност је тек тако могућа
Нико себе није отворио
А да није спознао тонућа.

Самост кадра биће да отвара
Нема чега тада да се стиди
Човек човек ако и кад ствара
Када више од свих других види.

ОСАМЉЕНОСТ

У самоћи ко не види спаса
Ком самоћа извор духа није
Никад неће домоћи се гласа
Тешко ће га слушати радије.

Сред буке ко најбоље прича
Тешко да ће снагом деловати
Ко најмање тај највише има
Нарочито кад ком има дати.

Лако бити ако се не тражи
Пуна снага бића да оживи
Лако бити када се у лажи
Место себе неко други криви.

УСУД

С тугом гледам рода пропадање
Задњи вапај из њега излази
Србин нема право на надање
У несрећи утеху налази.

Вековно је наше нестајање
Меру праву на незнатну свело
Омеђисмо ми себи трајање
Други ће нам појати опело.

Знак на земљи неки ће остати
Да подсети на наше трајање
Ко постане мора и нестати
Сваком следи с Богом припајање.

БЕЗМАЛО

Препун сам страшне празнине
И највише ужасно је мало
Скоро ме више ништа не брине
Мало је оног до чег ми је стало.

Чудим се сваком ко је срећан
У томе гледам тугу највећу
Смех ми је давно постао стран
У свему видим само несрећу.

Све што јесте као да и није
Светло само недостатак мрака
Будућност је све што би раније
У ногама немам ни корака.

УЗГРЕДНО

И када ништа постане све
Неће бити опет свеједно
Од нестајања настајање је пре
Истина увек живи узгредно.

Све је исто што и ништа
Дубина је израз површине
Пламен је симбол огњишта
Преблизу су све даљине.

Целина се даје ко препрека
Део увек човеку приличи
Дан удео бесконачног века
Реч је снага којом се подичи.

Боље нешто него све имати
Сиромаштво из обиља расте
Само онај ко пожели бити
Не чуди се лету сваке ласте.

БЕЗНАДЕЖНО

Како се време у мени топи
Мисао све чешће једно слути
Знам када се око завек заклопи
Вечност ће све да помути.

Тама ће светло постати
Светло прећи у светлу таму
Нада ће на незнању израсти
Свако ће попунити своју јаму.

Са болом гледам како неважно
У средиште се лако ставља
Истина је чак и ако лажно
Самосвојно што се понавља.

НИЗБРДИЦА

Сам у разговору с собом
Мане најбоље увиђам
Борим се са својим добом
Најважније упорно превиђам.

Истине једино зацело боле
Лаж ионако ништа не значи
Дижем заставе на јарболе
Ознаке на њих други качи.

Када на крају останем сам
Без игде иког крај мене
Једино што тада знам
Бићу сен бивше сене.

НЕСТРПЉЕЊЕ

Задњи часи прве обасјају
При крају се светло појачава
Бит живота умрли сазнају
Колика њима указана слава.

Напон духа ужас изазива
Тело кадро земљом постати
Све што било није без назива
Име оно што свакога прати.

Безименост име за остало
Што се крило у крилу постања
Само оно чега има мало
У суштину замисли урања.

ОДЛУЧИВАЊЕ

Пустош ума живот суши
Празан никад не докучи
Ко не гради тиме руши
Врх знања је ко разлучи.

Права мера у мисли пребива
Срце мање уме да оцени
Срећан онај ко уме да снива
Ко не живи у сопственој сени.

Свој са собом остати на прагу
Напуштеног а присутног рода
Из њег црпи преосталу снагу
За наставак отпачетог хода.

СЛУТИМ

Када се дође до самога краја
Човек је тек на новом почетку
Смрт у себи два живота спаја
Исто само у потоњем претку.

Редак је трен као што је она
Свемоћни магнет постојања
Ко до ње доспе домогне се трона
Она је оно чему се свако клања.

Када би неко измакао њеној руци
Пошао путем досад непућеним
Тај би се нашао на тешкој муци
Патњама страшним неслућеним.

ПАРАДОКС

Пуноћом се поуздано празним
Пењањем падам све униже
Једно видим у стварима разним
Најдаље ми оно што најближе.

Ако је све баш као што се каже
Онда свему овом нема краја
Болови већи мање блаже
Мрак опстаје само вољом сјаја.

У даљини истина пребива
Космос место где се мисли роје
Туга кратка ако срећа жива
Хрбри само они што се боје.

СКРИВАЊЕ

Сенка сунца која мене прати
Нови занос у мени развија
Срећан само ко уме да пати
Ком се живот у мислима збија.

Само онај коме је утеха
Што се никад осмехнуо није
Биће жртва утихнулог смеха
Сред којег ће он сузе да лије.

Плач је лице смеха од раније
Равнотежа међу њима влада
Суза радост уме да прикрије
Смех открива величину јада.

ОДСЈАЈ

Ако месец звезда без светлости
Њему мера у сунцу се даје
Живот пустош кад није прошлости
Моћан онај ко заувек траје.

Борба увек у миру заврши
Сила основ новом постојању
Мисао је можна да замрси
Сунце сија и ноћу и дању.

Корак први у задњи се ствара
Нема пута који не постаје
Мучан живот ако нема дара
Ако дуже од судбине траје.

ИЗЈЕДНА

Све у једно када се сабере
Светло таму тада одмењује
Смрт животу израз праве мере
Живи само ко уме да снује.

Ништа није било без узрока
У почетку крај се већ назире
Зора знак је да ће бити мрака
Светлост таму заувек презире.

Смрт је сабир бола и празнине
Зло у њему лако тријумфује
Нико не зна његове дубине
Нити место где се оно крије.

УДАЉАВАЊЕ

Када се циљу примаћеш
Границу незнања схватиш
Краја ма ког да се такнеш
Једина жеља је да се вратиш.

СПУТАВАЊЕ

Сан је блесак из тамне дубине
Оквир који сваку тајну крије
Све што вредно стиже из висине
И деси се пре него се збије.

Човек мало а космос велико
Сазнање је почетак лутања
Само онај ко из неба нико
Васиони нека се поклања.

Разлог нови у староме лежи
Почетак је увек билост нека
Свет слободан у сопственој мрежи
Неслобода одлика човека.

НАОКОЛО

Зло крај добра једино се види
Тешко сваком ко живи за мало
Ради оно чег се ваљан стиди
И не призна колко му се дало.

Љута рана благошћу се лечи
Време равна највеће наборе
Ко је стрпљив тај уме да спречи
Да опако не буде још горе.

Себичност је одсуство лепоте
Горка рана на здравоме телу
Карактера нема без срамоте
Дух се гледа у насталом делу.

ЈЕДНОСТ

Добро само за себе несрећа
у другим на зло изазива
Зло од добра увек снага већа
Једно друго одувек призива.

УБРЗАЊЕ

Нужност краја на почетак враћа
На распону цео век се ниже
Што је стаза међу њима краћа
Смрт у живот много брже стиже.

Ко се није светла нагледао
Тама њему много не говори
У даљ ко се није загледао
Ништа моћно не може да створи.

Жеља увек више од жељеног
Што на дохват много мање вреди
Нико не зна снагу ума свога
Нити оно што нам даље следи.

СВЕТЛОСТ

Смрт је излаз за све што постало
Портал свему вечно отворено
Нико не зна колко му остало
На том путу нико не одмени.

Сан је увод у смртно живљење
Одјасј смрти у одсуству свести
Само оно што вредно дивљења
Изнова се мора опет срести.

Без сана је као без светлости
Мркла тама живот обузима
Ко без снова тај је без милости
Већ узето он изнова прима.

УСЛОВ

Живот сваки од смрти зависи
Крило птиви лет могућим чини
Постојању на земљи обриси
Прави живот небу у висини.

Месец никад без сунца не сија
Светло тамно светли најјасније
Шкоди оно што највише прија
Увек боље што било раније.

Небо тајна не мања од душе
У човека може много стати
Патња живи кад се снови руше
Незналица не може да пати.

РАСПОН

У лепоти за све места има
Од доброга па до зла се шири
Усред лета најжешћа је зима
Смрт заувек оживљеног смири.

Без ружнога лепо не постоји
На распону слика најјаснија
Што од Бога то себе удвоји
Сва истина на крају избија.

Светло тами узима слободу
Немир страшни собом ствара
Свако близак само своме роду
Смрт је сабир пепела и жара.

НИВО

Мир висине највише ми прија
Подножје ме непрестано вређа
У космосу геније се свија
Док на земљи све је њему међа.

Снага ума сеже до бескраја
Коначност је животу одлика
Смрт у себе две крајности спаја
Живот рам оно друго слика.

У дубини сопственог заноса
Крај осетим како мноме влада
Ништа није веће од поноса
Без кога се у бездно пропада.

СВЕЈЕДНО

Што год да се нама деси
Било када да нам буде
Све су то порази и успеси
Свуда креатуре не видим људе.

Најгоре ако је баш свеједно
Ако може било како
Како је живети ужасно бедно
Ако другачије не може никако.

Кад постигнеш највише
И то је страшно мало
Време све у себи збрише
Тек оне којима је до себе стало.

ОЧЕКИВАЊЕ

На крај знања осећај нестаје
Из целине делови се дају
На сећању жиот нам опстаје
Несрећни су само који знају.

Осећање мишљењу претходи
Живот празан ако без надања
Само оно што нас циљу води
Достојно је свих наших страдања.

Снови ваздух свакоме човеку
Све што било као да и није
Истина се даје кроз изреку
Дуга прича уме да прикрије.

ИСКОК

Уздах задњи претеча првоне
Болу што се у зачетку створи
Корак сваки пут је ка новоме
Стара ватра нову не разгори.

Занос који у самрти тиња
Пуном снагом искаће се потом
Часом којим све бива светиња
А на небу овенча лепотом.

Кружење је суштина покрета
Раван корак никуда не води
Само оно достојно окрета
Кадрo бити у пуној слободи.

РАСТОЈАЊЕ

Даљина је суштина истине
Изблиза се ништа и не види
Само спреман лету у висине
На земљи је моћан да се стиди.

НАДМОЋ

Снага бола у истини лежи
Лаж је темељ извесној лакоћи
Од истине свако некад бежи
Последњој се не може умаћи.

Радост коју туга приређује
Важнија је од свега другога
Безбрижност обезљуђује
Љуља темељ бића уснулога.

Ко зарана упозна суштину
Њему лако правити разлику
Ко искусан има заветрину
Никад неће кушат неприлику.

ПОТПУНОСТ

Страх од смрти живот умањује
Пуни живот са смрћу се рађа
Нико не сме да се обмањује
Ма колико лаж нам била слађа.

Ко у смрти налази утеху
Правим путем он се усмерио
Ни кораком он није у греху
Ко сумњао тај се уверио.

Ноћ је део осветљеног дана
Земља парче бескрајног космоса
Живот пустош ако нема сана
Са сновима он препун раскоша.

СМИСАО

Смрт у мени живи непрестано
Ни тренутак она не оставља
Никад касно за њу увек рано
На време се она сваком јавља.

Кад помислим да ме неће бити
Све што било много мање вреди
Смрт у себе повеже све нити
И осмисли оно што нам следи.

Важно увек на крају долази
Крај је круна свему што почело
Ко у смрти снагу проналази
Ни живео тај није зацело.

ОДРИЦАЊЕ

Кад се првог што можеш одрекнеш
Нову меру тад животу дајеш
Чудну снагу том одликом стекнеш
Само не смеш за то да се кајеш.

Све што могу не морам и хтети
Одсуство је основа за наду
Халапљивост из потаје прети
Незасити више склон је паду.

Горак окус из моћи уследи
Мир са собом најјача је моћ
Само оно што безвремно вреди
Стиће дању прегураће ноћ.

НЕМОГУЋЕ

У заносу несреће је семе
Буран живот лако окончава
Свак се држи прописане теме
Са чим почне са тим завршава.

Ретко човек судбину обиђе
Ко покуша узалуд се мучи
Ко најдаљи тај навише приђе
Да следећем истину поручи.

Ко најдаље из себе изађе
Оквир први поцепа од бола
Никад неће губљено да нађе
Место Бога сусрешће ђавола.

РАЗИЛАЗАК

У хитрости несрећа настаје
Спорост увек одлика кајања
Последица много дуже траје
Кретање је врхунац стајања.

Бол са собом нову наду носи
У срећи се семени невоља
Сунце блиста најјаче у роси
Тамо оку од светлости боља.

Растанак је увек састајање
Са дубином која се казује
Оног часа када нестајање
О свом сопству почиње да снује.

ЗАТОМЉИВАЊЕ

Ништа лепше не може постати
Кад се мисао у осећај ствара
Ко осећа тај може и знати
Човек мера Божијега дара.

Пречице су најдужи путеви
Сигурније што околом води
Најстрашнији они су планови
Који за зло су моћни поводи.

Бол у нама срећу запретава
Живот није ако не заболи
Срећа у сну несрећа кад јави
Мржња живи тамо где се воли.

ДОСПЕВАЊЕ

Кад све моћи у једну се сажму
Ни то није снага за измене
Ако нема разлога у уму
Да из места у никуд се крене.

И највише када се сачини
Ма колико оно било вредно
Каквој год доспео висини
Напоследку све бива свеједно.

Мали људи све великим виде
Ко год велик обрнуто гледа
Безначајни ничег се не стиде
Нит досежу величанство следа.

НАПОСЛЕТКУ

Осећам да је испред мало
Остало мени минута и сати
Све што је могло већ се дало
Прохујало нико не поврати.

Видим да ми се крај примакао
А још много тога је остало
Прерано сам суштину дотакао
У битном много увек је мало.

На растанку навиру сећања
Цео живот у трену се даје
Накрај прва умиру надања
Стрепња оно што за век остаје.

АКОРД

Бол у мени тиња непрестано
Све што било никло из почетка
Кад год дошла увек дође рано
Најближа је када из далека.

Дрхтај задњи када мене снађе
Светлост нова надвладаће таму
Сунце сија кад и нама зађе
Кад доспемо у пуну осаму.

У тишини најмање се чује
Ниски звук најдаље допире
Човек само као гроб станује
Смртнији је када се опире.

БУЋЕЊЕ

ПРОВИЋЕЊЕ

Ноћас сам страшан сан уснио
Сањао сам свој одсањани сан
Провидело ми се да сам био
И када ћу престати тачно у дан.

Тешко је живети са тим сазнањем
Окован незнањем омеђен роком
Бити обележен задњим чекањем
Узбуђен пред неумитним током.

Смрт је добра ако изненада
Без најаве објави промену
Она тада израз моћног склада
Што објави суштинску измену.

ЗАХВАТ

За несрећу врло мало треба
Срећа за се још и мање иште
Опасност нас од обоје вреба
У средини најчвршће станиште.

Крајности се моћно сударају
На додиру казују се исте
Само они што за ово знају
У средини траже уточиште.

Заокрети потиру равнину
Која кадра целост сагледати
Ко загледан у пуну даљину
По несрећи срећу ће познати.

НЕОПХОДНО

Није песма ако туге нема
Пут ка срећи преко бола води
Све што иде увек стреми према
Месту које стоји у слободи.

Корак више друге обесмисли
Мера права невоље спречава
Тек из патње рађају се мисли
Од сна увек различита јави.

Светлост која таму обасјава
Чини нешто што до тада није
Само оно што од себе дава
Моћно битно да од другог крије.

НЕПРОЛАЗНО

Ништа није од себе постало
Сваки облик из разлога сеже
Вредно оно што након остало
Што се собом за себе увеже.

Без остатка целина је празна
Што остало за ново се веже
Прекинутост Божија је казна
Оном ретком који даље сеже.

Трајна мера пролазној не годи
Вечност у се само вечност прима
Од прошлости за будућност своди
Најважније за себе отима.

САБИРАЊЕ

Доњом стазом најређе се газе
Тешко оном ко споредном иде
Снага није у физичкој снази
Срећни они што се себе стиде.

Мали разлог у велики стаје
Светлост таме само друга страна
Благо оном ко се за се каје
Ко сред ноћи види светло дана.

Бол у себи трачак среће крије
Сећање се из њега пробија
Све постало као да и није
Смрт у себе све на крају спаја.

НЕУМИТНО

Ношен болом живот пуним
Из празнине све се може
На обичност сав се буним
Што сам већи све ми строже.

У свемиру видим неког краја
Пред оком се вечност стере
Само оно што се с небом спаја
Моћно Божје осетити мере.

Крај почетка судбина је сваког
Ништа није у себи остало
Све што јесте с разлога је јаког
Што постало оно и нестало.

УПРКОС

Ако се смисао на час изгуби
И све постане баш свеједно
Тама почиње тада да се љуби
Смрт за живот једино је вредно.

Пустош у нама када завлада
Када све од нас постане боље
Мисао прва у човеку страда
Тада се постаје роб своје воље.

Ништа без узрока не бива
Све је у нама и када изван нас
Свемир је нестајућем утеха жива
У небу смртник проналази спас.

ОТУДА

Кад из смрти на живот се гледа
Постојање у небилост пређе
Суштина је у одбиру следа
И у месту где нестају међе.

Разум ако устукне пред снагом
Крај ће себе у себи сазнати
Све се позна тек са својим трагом
Мировати не значи и стати.

Светлост таму на двобој позива
Нуди предност без мере и части
Пораз кадра да у себи скрива
Неуспели не може пропасти.

ПОУНУТРЕЊЕ

Мисао вредна ако успе
Да се одржи за себе саму
Ако је други на миру пусте
Ако оживи у властитом пламу.

Све је ионако варка
Ништа није као што се каже
Откад је потонула барка
Истином се најлакше лаже.

Чувај се оних који се диве
Ономе што најмање знају
На лажи они удобно живе
Без истине једино опстају.

ИЗВИРАЊЕ

Права туга споља се не види
Корен њен сеже из дубока
Стомак место у којем се стиди
Одсјај лика види се сред ока.

Из дубине када на пут крене
Да извири на светлост дана
Свако сен само своје сене
Душа запис преболелих рана.

Ко из чиста у живот улази
Тешко да ће пожелети хода
Моћан онај ко уме да гази
Додирујућ небескога свода.

САСТАЈАЊЕ

Тренутак је мера све вечности
Све што више ту већма не спада
Вечност увек живи у реткости
Ко у мисли непрестано страда.

С оне стране када се погледа
Ништа није без смисла постало
Обрнутост искаже се спреда
Важно оно што нам преостало.

Спој на небу растанак је овде
Где се мера у безмерју даје
Црни часи још црњима следе
Тужан свако ко предуго траје.

ПОСТОЈБИНА

*Куму Браниславу Брборићу
Уместо читуље*

Суза сузу непрестано тражи
Растанак је претња са небеса
Љубав тугу моћна да ублажи
Смрт је излив Божијега беса.

Ко на крају изгуби стрпљење
Смрт му споро у посету стиже
Живот само огромно трпљење
Задњи уздах претходне наниже.

Месечина сунце за неживе
Тама њима светла је белина
Кад не знаки кадри да се диве
Небо свима крајња постојбина.

СВЕМИР

Тек из туге срећа се разуме
Небо простор свему што се нада
У њем место за сваке науме
Нарочито оне од којих се страда.

Све што било на небу нас чека
Ништа није навек изгубљено
Бог је мера свакога човека
Само ако људско разбуђено.

Без радости туга немогућа
Супротност је израз Божје моћи
Стварање је продукт надахнућа
Што постало то мора и проћи.

МОЋНИЈЕ

Ништа није од себе важније
Мера свему у самоме себи
Суштина се у дубини крије
Да се лако разоткрила не би.

Занос сваки много изостави
Тихи шапат најјаче се чује
Глас са виса када нам се јави
У бићу нам настану олује.

Бље ништа него много знати
Осећај се спушта у дубине
Мисао нам од живота крати
И у њему оставља празнине.

ЈАВА

Откада нисам ништа сањао
Пустош је надјачала дух
Белини ноћи сам се приклањао
Једино преостало био ми је слух.

Када се мисао са срцем поклопи
Прасак у души надјача обоје
Све у једно када се стопи
Жеље насупрот моћи постоје.

Тежња је израз пуне немоћи
Покушај да се буде нешто друго
Ништа тада није од помоћи
Осим да све не потраје дуго.

СВЕДЕНОСТ

Сунце звезда непрестаног сјаја
Светлост која таму ојачава
Свемир појам мере и бескраја
Будан само онај који спава.

Распон у ком изгледност постоји
Оквир препун разних граничења
Срећа оно што нас не удвоји
Часом кад се умноже сва хтења.

Свемир место пунога сусрета
Крајњи домет свеколиког ума
Нужна мера моћнога захвата
Збир коначни непрегледних сума.

ПОДНЕБЕСЈЕ

Простор што се изнад мене шири
Нову меру свему доле даје
Свако онај ко у се завири
Никад неће домашити краје.

Бескрај који стоји с обе стране
У средишту себе живо спаја
Човек израз Божије обзнане
Он почетак који не зна краја.

У затишју велике олује
Мирис смрти живот понижава
Задњи часи у трену прохује
У даљењу све се приближава.

НЕВИДЕЛО

Звезда оку коначна утеха
Све што ближе води невиделу
Задовољство последица греха
Нови живот живи у опелу.

Растајање даје нову снагу
Искорак је почетак летења
Нико није одолео трагу
Нит скренуо с првобитног хтења.

Ноћ настаје на почетку дана
Светлост дања одблесак од ноћи
Живот пустош ако није сана
Све што крене не мора и доћи.

УЗЛЕТ

Остатак је суштина постања
Билост оно чега више није
Живот усуд саздан од кајања
И процени што нам је радије.

Без пројекта ништа се не деси
Наум Творца у нама стасава
Све остало ужасни су греси
Које створен потом откајава.

Висина је место за узлете
Ко у низју тешко му ходати
Тешко да ће разумет покрете
Кад сред лета почиње падати.

НАПЕТОСТ

У разлици суштина се гледа
Истост пречи вољно сазнање
Од отрага није што и спреда
Сва истина гора нег лагање.

Половина битно исказује
Вредно друго собом домислити
Само оно што се указује
Морало се претходно сакрити.

Отвореност пречи досезање
Пуне снаге чему човек тежи
Живот ако умно напрезање
Из бунила неповратно бежи.

ОДОЛЕВАЊЕ

Постојање свему одолева
Смрт жива и кад не постоји
Само онај који будан снева
Нестајања никад се не боји.

Мир када се у животу пружа
Без остатка ништа није цело
Кад секунда од столећа дужа
Неко вредно створиће се дело.

Занос никад разуму не води
Мир у души прекраћује муке
Радост тузи одувек претходи
Чује само ко не слуша звуке.

ИЗУЗЕТАК

Када се нешто у другом препозна
Меру сопства оно тиме губи
У том часу оно завек дозна
Да се мрзи кад највише љуби.

Кад се ништа у нешто претвори
А из мрака светлост се угледа
Мора нешто моћно да се створи
Да би могло наставити следа.

На крај краја велики почетак
Нестајање ново настајање
Нико није томе изузетак
Никад исто не бива бивање.

НЕБИЛОСТ

У несрећи ко не види срећу
Тама њему све ће прекинути
Ка смрти се увек живи крећу
Да се буде мора се не бити.

ПРЕКОМЕРНОСТ

Ко се није са собом сусрео
У висини где звезде станују
Није чудо зашто није смео
Од вечности досећи линију.

Небо има што животу треба
Бесконечност Богу је прилична
Ко бесмртан достојан је неба
Њему вечност једино је слична.

Раскош која у бунилу сврши
Боље да се ни јавила није
Прекомерност и најјаче скрши
Неизмерност не зна шта је чије.

РАЗДЕШЕНОСТ

Постојање смрти се опире
Занос више од празног трајања
Само оно што из нас извире
Трајна спона великог спајања.

Без јасноће ништа се не прима
Збрка пречи да се главно чује
Ко о неба за земљу отима
Кадар вечно и будан да снује.

Крајеви су за центар потврда
На њима се суштина огледа
Свему нужна додатна обрада
Нова мера старога изгледа.

КОЛОТЕЧ

Крај када се у тренутку даде
Лакше оном ко тако нестаје
Свако датум свог нестанка знаде
И до њега неумитно траје.

Кад би било како човек хоће
Ништа не би свету преостало
Изнова би пробало се воће
Мање зло добром би се звало.

Страх од краја крају брже води
За све с нама Бог је одредио
Ништа није било у слободи
Пре почетка све је пресудио.

ПРЕПОЗНАВАЊЕ

Смрт животу врховна потврда
Каква она такав живот цели
Она кадра издвојит од крда
Тек кад она онда се одели.

Живот знаде и да посустане
У смрти тога никада не бива
Кад све друго на свету нестане
Смрт се јави да је вечно жива.

Смрт велика као васиона
Живот земљи заувек припада
Ко у смрти домогне се трона
Он умрети неће баш никада.

УЗАЛУД

Објављујем да нисам низашта крив
Све је морало бити баш тако
По вољи Творца свако је жив
Тој моћи нико није умако.

Када се вечност у трен сабије
Раскош једност од себе направи
Нестајање моћно да прикрије
Све што било икада у глави.

Смрт свима једина истина
Све што друго на њу упућује
Састајање постојању пуна рима
Моћан онај који наслућује.

УДВАЈАЊЕ

Крајња мера свему што постоји
У смрти се сажима за века
Небо моћно живот да удвоји
И стрпљиво сваког да дочека.

На раскршћу најлакше се лута
Једна стаза тражење не иште
Смрт свемоћна непрестано гута
Ватра гори кад живо огњиште.

Тренутак је суштина вечности
Што пролази ничему не служи
Свако вредан сопствене прошлости
Ако с небом спреман да се дружи.

НАСТОЈАЊЕ

Свако своју звезду искушава
Одејај неба душу раздањује
Што год човек доле покушава
Кроз сан њему ноћу најављује.

Ништа није без светла са неба
Тама крије у себи врлину
Опасност нас одасвуда вреба
Зло у нама прави огреблину.

Ко се макне са дате му стазе
Никад неће на њу се вратити
У победи трпеће поразе
Усред среће горко ће патити.

ДОСЕЗАЊЕ

Звезда која изнад мене сјаји
Постала је са мојим рођењем
Када дођу последњи трзаји
Она стаје са својим светљењем.

Све у свему налази утеху
Нико није без неког основа
Радост сконча у великом греху
Сан назначи шта доноси јава.

Блесак муње небу у висине
Пуно светла свеопштега мрака
Не могу се домоћи дубине
Ако нису плод моћног корака.

ЗБОГ

Крај без краја почетак вечити
Бесконачност без икаквог знака
Од начела тешко се сакрити
Сунце јесте ако из облака.

Веће неће никад моћи стати
Макар мало колико год било
Није важно толико ни знати
Колко битно покренути крило.

Површина суштину прикрива
Заводи нас на погрешну страну
Срећан онај ко уме да снива
И са саном ко пркоси дану.

ОКРЕТ

Недоглед је једино што видим
На корак од мене све се мрачи
За најбоље највише се стидим
Најслабији постану најјачи.

Окрет нужен ако могућ мало
Све значајно давно потрошено
Ником више до нас није стало
У човеку људско угушено.

Нестајање у настанку живи
Ништа није за вечност постало
Живот моћан само кад се диви
Оном важном што нам преостало.

ТРАГАЊЕ

Знак у нама када се препозна
Ново светло пре нама укаже
Нико ништа пре смрти не дозна
Ко то не зна самог себе лаже.

ПРЕМА

Ко зауми тајну да открије
Светлост тамна очи му засени
Свако жртва небеске стихије
Смрт на крају без остатка плени.

Тајна чува биће од сазнања
Што моћ даје преко нужне мере
Ноћ нестаје када светлост дања
У оквире смести порив вере.

У самоћи сигурност се диже
Где је масе ту памети нема
Ко год жури тај спорије стиже
Ма како се упутио према.

САМО

Тек са краја суштина се види
Центар никад целину не даје
Вредан онај ко зна да се стиди
У ком стид непрестано траје.

Свемир ако у себе увуче
Све што изван њега стоји
Велик само кога чежње муче
Ко се свесно од Господа боји.

Крај никада почетку не пречи
Да се из њег нови живот роди
Само душа која болом јечи
Може друге ко себе да води.

НЕПОНОВ

Сваки тренутак који нам уследи
Биће прошлост нареднога трена
Пролазност је једино што вреди
Живот само од времена смена.

Вечност сабир билог и небилог
Збир наднебља, и земље и неба
Сваки живот ништа осим пролог
Који смрти приложити треба.

Говор само једна од светлости
Што мрак гаси сред велике таме
Нико није доживео радости
Ко се није попео из јаме.

ПРЕСЕЦАЊЕ

Звезда ниче са новим постањем
Ништа вечно ни за век не бива
У свему се рађа нестајање
Цео живот у ништа се слива.

СЕНКА

Када се баш све сагледа
Мисао када до краја дође
Остаје само сенка бледа
Што буде мора и да прође.

Ништа вечно све је за тренутак
Ко ће даље краћи пут путује
Само онај ко пронађе кутак
И кад будан моћи ће да снује.

Једно место на целој свету
Намењено сваком без остатка
Ма колико провео у лету
Човек жртва вечнога повратка.

ЗАПЛЕТ

На раскршћу путеви се љубе
Једносмерје мржњи увек води
Многи живи кад на глави дубе
Не умире баш све што се роди.

Смрт се рађа са чином рођења
Без ње ништа не живи на свету
Све што важно постаје без хтења
Наша воља да замах залету.

Без промисли оног што све створи
Ништа није у космосу дато
Са њим моћно и гасло да гори
Човек живи што му већ задато.

ПРЕТХОДНО

Где почетка ту и краја има
Вечност себе у смрти потврди
Дар је увек саздан у делима
Мање уме ко друкчије тврди.

Без смрти ни живота није
Умирање претходи рођењу
У небо се изједна улије
Све по нужди никада по хтењу.

Кад на крај имало помислим
Страшну меру у себи препознам
Сред памети измаха полудим
Сву истину у моменту дознам.

ОБАСЈАЊЕ

Сан о звезди месечину гаси
Сунце свемир вечно обасјава
Живот душе дубоки уздаси
Сан је у сну када се не спава.

Терет који сваки живот ствара
Могуће је изнети са муком
Само онда када има дара
Који себе искаже јауком.

Разум када стане по средини
Неба моћног и човека слаба
Нестајање прође у тишини
Тек ишчезлог Божијега раба.

ВАСИОНА

Свет у нама оном спољњем личи
Истост њима основна врлина
Све што било већ траје у причи
У времену живи раздаљина.

Васиона стециште целине
Делови су за човека дати
Бог је творац сваке постојбине
Живи само ко не жели знати.

У почетку крај се разазнава
Тешко оном који не умире
Од сна увек заноснија јава
Променама живот се затире.